

числото, нито качеството на служенитѣ гозби, защото азъ не само сега, но и всѣкога съмъ билъ твърдѣ малко запознатъ съ произведенията на готварското изкуство и съ наименованията имъ. Ще кажа само, че двамата български делегати бѣха прѣдметъ на особено внимание, и че почти всичкиятъ разговоръ се въртѣ прѣзъ цѣлата вечеря около тѣхното пжтуване по Европа, около българскитѣ изобщо работи, около цариградската конференция, около политиката на всѣка една отъ европейскитѣ държави по дневния въпросъ. Младата госпожа Горчакова съ особенъ интересъ ме разпитваше както за българетѣ, тѣй и за грѣцитѣ, при всичко че при насъ бѣше г-жа Ону, която и грѣцитѣ познаваше, и грѣцки знаеше и говорѣше доста добрѣ. Но тамъ дѣто разговорътъ се оживѣваше повече и повече и се заврѣзваше ту съ едного, ту съ друго, ту съ една, ту съ друга отъ сътрапезниците, отварятъ се вратата на залата и, подкрѣпванъ отъ единъ младъ господинъ, влиза въ нея веселъ и бодъръ стариятъ канцлеръ князь Горчаковъ. Всички ставаха за посрѣщане, но той засмѣнъ и съ по една духовита къмъ всѣка една и къмъ всѣкого едного дума махаше съ ржка и ги призоваваше да не се безпокоятъ и да стоятъ на мѣстата си. Като се доближи до масата и взе да сѣда на единъ фотейлъ съ учтивъ поздравъ къмъ всички, той се обърна особено къмъ насъ и съ любезно насочения му показалецъ ни каза шеговито и ужъ шушничката: „Вижте „вие, драги господа български делегати, които обикаляте „Европа и се срѣщате съ разни министри и съ други държавни мжже, вижте да не би да идете да разказвате нѣкъдѣ, че рускиятъ канцлеръ Горчаковъ, е човѣкъ до „тамъ прѣстарѣлъ, та не го бива вече за нищо и никакво „(il n'est plus bon à rien). Помежду насъ казано, Горчаковъ „може наистина да е малко старъ, както гледате, но той